

POCIĄDZAĆ (2) *vb pf i może impf*

może impf (1) LibLeg, pozostałe pf.

o oraz a jasne.

inf pociądząć (1). ◇ imp 2 sg pociędzâj (1), [pociędzâj]. ◇ [3 sg niech pociędzâ.]

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w.

praw. Zająć (zajmować) mienie jako należność za dług (2) :

pociądząć kogo (1): Zábierz száty iego kto ręczył cudzego/ á kto przyrzekł zá obcą/ poćiędzay go [in pignus tolle]. BudBib Prov 20/16; [TEEn co naymie/ może Náiemniká gdy mu Czynszu nie zápláci/ poćiędzâć/ nie pozywáiąc go do Práwá. GroicArt 41 (Linde); WujBib 68b marg].

Szereg: »dzieckować albo pociądząć« (1): Thedy pan stharostha bandzie vynyen pöllacz aporaką dzyeczkwacz albo poczyandzacz, A onemv komv yełth vynno zaplaczicz LibLeg 6/118.

[Przen: Odebrać życie [kogo]: Niech ie poćiędzâ śmierć [Exigat debitum mors ab eis]/ niech zstąpią do iámy żywo BudBib Ps 54/15 (Linde)]

Synonimy: ciążać, dzieckować, fantować.

Formacje współrdzenne cf CIĄDZAĆ.

Cf POCIĄDZANIE, POCIĄDZANY